

Contes pera LA OPINION

¿Es un conte, això?

Els aficionats al teatre generalment són mal mirats pel vulgus. I això es molt trist. Són bons xicots, quasi tots, i si no fossin les pretensions, l'ésser aficionat no seria cap rebaix.

Però 'ls de «La Fraternal», que eren aficionats amb nota, varen fer-ne una com un cove, i això que a Vilatoba 'n feien de crespes.

Res; que van anar a ciutat a fer de comedians. Feia poc que havien representat, amb un bé-de-Déu de dones que enamoraven, i, com que 'ls havia anat bé, decidiren anar a la conquesta dels ciutadans, portant l'art per lema.

I dit i fet. Cap a fer contracta del teatre més principal, i a encarregar els prospectes, amb forsa amaniment. No devien tenir àvia; però, vaja, tenien empresari i devia dir-se Frescales. ¡Quina manera de fer réclame!

El mestre no sossegava. S'havien cregut tenir el mateix personal de dones i 's trobaven... que no 'n trobaven. Havien anunciat cinc tiples, i amb prou feines n'havien recrutat dues. Del coro de ambos sexes i del cuerpo de baile, ni 'ls mils! No hi havia ningú que no tingués bolo. Però la funció s'havia anunciat i s'havia de fer. ¡Ves qué dirien els contraris!

Amb el tenor afeitat de fresc, perquè fes més goig, amb mitja tiple i amb quatre gates arnades per barrejar amb el chor d'homes que 's portaven; amb els músics de la vila, i tots carregats de farcells i d'il·lussions, cap a l'estació s'ha dit. La tiple sèria amb una mica més se fa escapar el tren, ¡Quina serietat! ¡I quina engunia! Però tot se salva. El quefe de l'estació 's veu que, de jove, li havia tirat també 'l teatre, i, fent-se carrec del què, els dona tota mena de facilitats.

Aquest rengle de punts vol descriure 'l viatge: un viatge pla, sense un sol sotrac.

Ja són a ciutat. ¡Quina colla! Si 's del partit de baix els veien, quina enveja! La multitut, que surt d'ofici, 'ls veu passar, encuriosida. Dels corrits no n'hi falta cap, a veure l'arribada de les artistes. Aquells homes que són a totes les estacions i que 's barallen pera dur l'equipatge dels viatgers, ni 'ls diuen res. Els prenen per comics de debó.

A l'ésser al teatre, deixen el fato; els saluden els entrants de la casa, i tot seguit se 'n van cap a la fonda pels entrants d'un dinar fet a correuita. El representant de la companyia 's devia creure que se 'l portarien, el dinar, i no s'havia cuidat d'encarregar-lo.

Feien funció tarda i nit, com fan els grans. A la tarda tot va anar com una seda. Les tiples, vinga fer-se aplaudir. El tenor, un xicot sensill i sense pretensions, fet un colós, com deien els cartells que, clavats a les cantonades, eren com unes trompetes sordes de la Fama, amb majúscula. Els demés, quasi tots amb sabre, rebent del públic les ovacions, que s'estalonaven. El coronel, que la menava, i el mestre, més satisfets que tots, de l'obra llur.

—¿I el vespre? Aquest era l'interrogant.

La réclame va fer anar a la gent al teatre. Però alguns que ja hi havien anat a la tarda, també van fer réclame. La sala no era ben plena, però feia goig. Quasi no més hi faltava 'l bisbe. Més, ¡quines exigències! Les nou era

l'hora anunciada, i un quart abans ja esvalotaven desde 'l galliner. ¡Les democracies; sempre les democracies! A les nou en punt un senyor que també anava amb sabre i que semblava 'l municipal d'El Sr. Joaquín, va avisar al representant de la companyia que si no 's començava no responia de l'orde.

¡Teló enlaire, desseguida! I surt el chor, i l'aplaudeixen, i aplaudeixen al tenor que, per tenir més bona veu que a la tarda va fer el sacrifici de no sopar. Tot anava bé, sols que uns senyors, més ciutadans que 'ls altres, feien broma, i cop de fer broma. El coronel va dir uns parlaments i aconseguí un éxito de risa. A l'acabar el primer acte, ball-manetes, però no general: entre mig s'hi escolà algun xiulet. ¡Malament!

¡El segon acte: aquest es el de prova! An els aficionats de Vilatoba no 'ls provà gaire. Els correligionaris de ciutat, que havien hagut de plegar la funció que feien, per aixut, van anar a fer broma i els volien aturrullar; però, cal, són gent que està segura, i arriben a la fi. I malgrat haver-se'n sortit, com que 'ls anuncis deien tot de coses pera justificar el preu alçat de les localitats, alguns del públic van fer més xerinola de la que volien els de Vilatoba, i per poc la torna que feien després del plat fort, els torna a la boca.

Un de la companyia deia, a l'arribar a vila, que quan era petit ja li agradava, ja, menjar-se la torna; però que s'hi miraria molt abans de tornar a actuar a ciutat. Primer hauré de veure 'ls programes, deia tot convençut.

Zum

Tribuna libre

Desde Mollet

Mollet progresa, Mollet crece, Mollet se reforma. Con estas o parecidas palabras habrán sin duda oído los lectores de LA OPINION lo que se dice de nuestro pueblo. Que crece, eso sí; y gracias a la industria progresa. Pero se reforma, esto no; y digo no, porque sus reformas no son más que aparentes, o sino lean y lo comprenderán.

Nuestro incomparable cacique se hizo la ilusión de que Mollet tenía que ser, a no tardar, por su posición topográfica, la capital del Vallés y para esto era preciso hacer reformas que armonizarán el nombre con el título; a cuyo efecto empezó nuestro hoy imberbe y pulcro cacique el estudio de calles y plazas, travesías y avenidas, para hallar la solución de la reforma.

Y después de perder unas cuantas noches sin dormir, ya tuvo el plano reformista de la población, sin ayuda de nadie, porque él entiende de todo, y si no lo sabían, lo sabrán. Es político consumado, agricultor sin tacha, literato, científico, artista, electricista, es el director de aguas, saltos, túneles, tranvías ferrocarriles; competente en cloacas (clavegueras) ríos, canales, puertos, bordillos, aceras, cal, piedra, cemento, carbonos, etc., y buñuelos.

No digo ya nada de su inteligencia en carreras, entiendo de todo y lo es todo. El es Abogado, Médico, Farmacéutico, Arquitecto, Ingeniero, Consultor de pobres y ricos, Director de pleitos, hace denuncias criminales, y como entiende de todo, como buen artista, se

emprendió él solo, porque no necesita a nadie, la mencionada reforma. Pasó seis meses tirando líneas, con un señor perito en la materia, por estas calles; hasta que terminaron, gracias a la providencia.

¡Había que verle con el aparato y unos cuantos lazarillos de su corte con la mira y banderolas, luciendo todos la gracia que Dios les dió!

¿Y qué dirán Vds. que salió de estos estudios? Pues, poca cosa.

Primero, un pleito con el ayudante, y después un lío que nadie lo entiende, porque se empezaron a tirar líneas nuevas, se colocaron bordillos a alturas distintas, según la amistad que había con el cacique, se obligó a construir aceras, a la fuerza, y él, el cacique, procuró que su propiedad quedase en el terreno que convenía. Esto es, mejorarla en lo posible.

Primero yo... y después, tú.

Ss Vds. vienen a Mollet, al descender del tren han de pasar por fuerza por la calle de Berenguer III. Ya no tienen necesidad de ir a los Montes Urales del Parque: Dicha calle es un verdadero Tobogán.

Y hallando la mejor calle de Mollet en aquella condición, podrán apreciar qué ha sido de las demás. Gastos y más gastos para colocar bordillos y fastidiar a los vecinos con gastos inverosímiles. ¡Todo por darse pisto nuestro gran cacique!

Por lo tanto, comprenderán que la cacareada reforma no ha sido más que aparente, mejor dicho, ha sido un timó, con el único fin de mejorarse lo suyo y nada mas.

Ahora toca hablar de las cloacas, que lo reservaré para otro día.

De una alcaldada voy a dar cuenta a los lectores de LA OPINION.

D. José Vila, vecino de ésta, solicitó permiso para edificar una casa en la calle de la Carretera. Acompaña el plano correspondiente; y se le contesta por el Alcalde que ha de retirarse cuatro metros de la línea general, y que en esta línea ha de construir una verja de hierro, además de imponerle la altura y formas interiores del edificio.

¿Qué les parece a Vds.?

Estos abusos son intolerables; esto no se ve ni en la India. Todo por ser el Sr. Vila contrario a las ideas del cacique.

La Sociedad Anónima Vda. Serra e hijos, ha vendido todas las acciones de la Eléctrica a la Compañía Canadiense.

Se dice que Ros está muy irritado y que quiere perseguirles.

Estaremos a la vista de lo que hagan estos que hace cuatro días eran amigos y han molestado a la opinión con los líos de los cafés, y otros negocios por el estilo.

El corresponsal

Ayuntamiento

Sesión del jueves, día 7

Como señal de duelo por el asesinato del Presidente del Consejo, don José Canalejas, nuestro ayuntamiento, a propuesta del señor Alcalde, suspendió la sesión del pasado jueves.

Imp de E. Garrell: Granollers